

under. Forsaavidt der omtales særlige Undtagelser, er nærmest sigtet til § 198.

Bestemmelsen i andet Punktum har ikke til Hensigt at afgjøre, hvorvidt Militaire skulle høre under Krigsret for borgerlige Forbrydelser; thi herom maa Reglen gives i Rettergangsloven. Men naar en Militair har begaaet en Forbrydelse, for hvilken han har Krigsretten til Bærning, og der ikke i den militaire Straffelov findes nogen Straf for den, maa Straffen søges i den almindelige Straffelov. Den nævnte Bestemmelse maa foruden om borgerlige Forbrydelser ogsaa gjælde om Forbrydelser, der kunne kaldes militaire, fordi de indeholde en Krænkelse af den Militaires Tjenesteplichter, men som iøvrigt have samme Charakter, enten de begaaes af en Militair eller en Civil, f. Ex. Bestikkelse eller Kasseangel; for saadanne er der nemlig ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at søge nogen særegen Straf foreskrevet i den militaire Straffelov.

Til § 2.

Paa Grund af den Tvivl, der oftere er opstaaet, er Bestemmelsen givet. Denne afgjør forresten ikke, paa hvilke Forbrydelser den kan faae Anvendelse, hvilket, hvad de i Udlandet begaaede Forbrydelser angaaer, maa bestemmes efter Straffelovens almindelige Regler.

Til §§ 3 og 4.

Her omhandles, i hvilke Tilfælde undtagelsesviis Personer, der ikke høre til den danske Krigsmagt, kunne blive at straffe efter de danske militaire Love. En saadan Bestemmelse, som indeholdes i § 4, findes i de fleste Krigslove, men er vanskelig at begrænse. Paa fjendtligt Territorium og det frie Hav har den ingen Betænkethed. Paa neutralt Territorium kan den ikke lettelig komme til Anvendelse, da den ikke kan ophæve Folkerettens Regler, og om end en Deel af Krigsmagten opholder sig sammesteds, kan den i Almindelighed ikke siges at have „besat“ eller at „beherke“ noget af Territoriet. I Indlandet vilde Bestemmelsen tildeels komme i Strid med den almindelige Straffelovs § 74 og § 77 og synes ikke nødvendig, med mindre en Deel

af Riget er i Oprør, der skal dæmpes ved Krigsmagt, men herfra synes man efter Rigets nuværende Bessaffenhed at kunne bortsee. Paa en forbunden Magts Territorium vil der neppe fremkomme Indsigelse mod Bestemmelsen, naar den Skyldige er en fjendtlig Underfaat eller iøvrigt en Fremmed; men man kan vel tænke sig Indsigelse, naar Krigsmagten vil tiltage sig Myndighed over nogen af den forbundne Magts Underfaatter, og det er muligt, at Krigsmagten i saa Tilfælde maa opgive Myndigheden. Smidlertid pleier Reglen ikke i fremmede Love at være mere indskrænket end her foreslaaet. For at Bestemmelsen skal faae Betydning, maa iøvrigt en tilsvarende gives i Rettergangsloven om Hærens Domsmyndighed.

Om man ogsaa vil beholde den efter Folkeretten i Praxis gjældende Regel, at enhver Spion, der paagribes af Krigsmagten, dømmes af Krigsret, behøver dog ikke enhver Spion at underlægges den militaire Straffelov, da Straffen, hvis han ikke hører til den danske Krigsmagt, kan i Indlandet bestemmes efter den almindelige Straffelov, jfr. dennes § 74.

Til § 5.

Reglen er nu, at de Militaire tiltales ved Krigsret ogsaa for Forbrydelser, som de have begaaet, førend de bleve indlemmede i Hæren, men som først senere opdages. Skjøndt der kan være Anledning til at indskrænke denne Regel, kan den dog neppe ganske hævnes, saasom for det Tilfælde, at den Paagjældende skal tiltales tillige for en militair Forbrydelse, eller at en Deel af Hæren er i Udlandet, og i ethvert Tilfælde vedbliver Reglen at gjælde som hidtil, saalænge ingen ny Bestemmelse er givet i Rettergangsloven.

Til § 6.

Denne Regel er en Følge af den Grundsaetning, at en militair Afdeling, som kommer udenfor Rigets Grændser, vedbliver at staae under samme Love som i Hjemmet, jfr. den almindelige Straffelov § 8. Enkelte Lempninger forekomme i Lovforslagets 9de Cap.